

Katarzyna Belńska

(Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego)

ORCID: 0009 - 0004 - 6980 -9892

Maria Szczepaniec

ORCID: 0000 - 0001 - 5593 - 6031

Dopuszczalność rekomendowania przez Krajową Radę Sądownictwa większej liczby kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego niż liczba wolnych stanowisk

Recommendation admissibility by the National Judiciary Council of a higher number of candidates to hold the office of a judge than there is vacant positions

ABSTRACT

The article deliberates a major issue addressing the possibility of taking the necessary steps by National Judiciary Council to adopt a resolution on presenting a proposal to the polish President. The proposal in question addresses an appointment of a higher number of candidates than there are vacant judicial positions in any given competitive selection process.

Keywords: National Judiciary Council, appointment to the position of a judge, number of candidates, nomination procedure.

Jedną z najważniejszych kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa stanowi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych, a następnie przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie.¹ Krajowa Rada Sądownictwa posiada zatem samodzielną, przewidzianą w Konstytucji i ustawie, kompetencję do występowania z wnioskiem do Prezydenta RP o powołanie na urząd sędziego.

Procedura nominacji na urząd sędziego jest dwuetapowa. Pierwszy etap obejmuje czynności podejmowane przez KRS, a więc rozpatrywanie zgłoszonych kandydatur i ocena czy

¹ Art. 179 Konstytucji RP z dnia 7 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997, poz. 483) oraz art. 3 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269).

kandydaci spełniają wymogi formalne, które warunkują pełnienie służby sędziowskiej. Dokonując oceny KRS jest związana określonymi kryteriami i wymogami, wskazanymi w ustawach. Rada ma obowiązek ocenić przydatność kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i wskazać jakie kryteria stanowiły podstawę wyboru konkretnego kandydata, oraz każdorazowo uzasadnić dokonanie konkretnego wyboru.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Rozpatrzenie indywidualnej sprawy na posiedzeniu KRS poprzedza wyznaczenie zespołu opiniującego spośród członków KRS, którego głównym celem jest przygotowanie listy rekomendowanych kandydatów do objęcia urzędów sędziowskich, co ma miejsce w przypadku, gdy na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat. Zgodnie z art. 35 ust.2 u.KRS, ustalając kolejność kandydatów na liście, zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje oraz inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, jak również opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Zespół przyjmuje stanowisko bezwzględną większością głosów w obecności wszystkich swoich członków (art. 34 ust. 1 u.KRS).

W dalszej kolejności, w oparciu o art. 37 ust. 1 u.KRS, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie kandydatury łącznie. W trakcie posiedzenia członkowie zespołu będący referentami w danej sprawie przedstawiają sylwetkę kandydata oraz stanowisko zespołu w przedmiocie pozytywnej bądź negatywnej rekomendacji kandydata. Ponadto, udzielają też odpowiedzi na pytania członków Rady dotyczące indywidualnej sprawy². Następnie Rada podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów.

Przy czym należy zaznaczyć, że Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu i poszczególne kandydatury może ocenić odmiennie niż to uczynił zespół. Zważywszy jednak na ustawowy obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy, Rada jest zobligowana do uwzględnienia przygotowanej przez zespół listy rekomendowanych kandydatów³.

² M. Niezgódka-Medek, Komentarz do art. 33 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, pkt 3 [w:] *Krajowa Rada Sądownictwa, Komentarz*, red. M. Niezgódka-Medek, R. Pęk, Lex 2013.

³ Wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2012 r., III KRS 12/12.

W przypadku uznania, że dany kandydat spełnia ustawowe kryteria do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i uzyskał w głosowaniu KRS wymaganą bezwzględną liczbę głosów „za”, KRS kieruje do Prezydenta RP wniosek o powołanie na urząd sędziego, co kończy pierwszy etap postępowania konkursowego.

Drugi etap procedury nominacyjnej obejmuje powołanie przez Prezydenta RP rekomendowanego przez KRS kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

Należy zaznaczyć, że powoływanie kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego stanowi prerogatywę Prezydenta (art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP), natomiast wyłączną zdolność postulacyjną w tym zakresie posiada Krajowa Rada Sądownictwa (art. 179 Konstytucji RP)⁴. W piśmiennictwie wskazuje się, że przepis art. 179 Konstytucji RP jest normą kompletną, jeżeli chodzi o określenie kompetencji Prezydenta RP do powoływania sędziów, ponieważ zostały w nim unormowane wszystkie niezbędne elementy procedury nominacyjnej⁵.

W kwestii tej wypowiadał się także Trybunał Konstytucyjny wskazując, że przepis art. 179 Konstytucji RP stanowi samodzielną i wystarczającą (kompletną) podstawę prawną wykonywania prerogatywy przez Prezydenta, której treścią jest powoływanie sędziów na wniosek KRS. W zakresie odnoszącym się do aktu nominacyjnego art. 179 Konstytucji RP stosowany jest bezpośrednio jako samoistna podstawa prawna aktu urzędowego Prezydenta. Powoływanie sędziów ma charakter kompetencji zakotwiczonej bezpośrednio w art. 179 Konstytucji, interpretowanej jako prerogatywa, oraz w art. 126 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w jakim stanowi, że Prezydent jest najwyższym przedstawicielem Rzeczypospolitej Polskiej⁶.

W procesie nominacyjnym obowiązujące regulacje wymagają zatem współdziałania dwóch organów konstytucyjnych: Krajowej Rady Sądownictwa i Prezydenta RP.

W następstwie przeprowadzonego postępowania konkursowego KRS może nie rekomendować żadnego z ocenianych kandydatów, może rekomendować mniejszą liczbę kandydatów niż liczba wolnych stanowisk lub rekomendować tylu kandydatów ile stanowisk sędziowskich przewidziano w danym konkursie. Wątpliwości budzi natomiast kwestia, czy w świetle obowiązujących regulacji prawnych istnieje możliwość podjęcia przez KRS uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego kandydatów w ilości większej niż liczba wolnych stanowisk sędziowskich

⁴ T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski, Komentarz do art. 55 u.p.u.s.p. [w:] *Prawo o ustroju sądów powszechnych*, J. Gudowski (red.), Warszawa 2009, s. 186.

⁵ M. Masternak-Kubiak, komentarz do art. 179, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, [red.] M. Haczkowska, teza 5.

⁶ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 października 2017 r., sygn. K 3/17, OTKZU seria A/2017, poz. 68.

w danym postępowaniu konkursowym. Może się bowiem zdarzyć, że kryteria ustawowe spełnia w jednakowym stopniu więcej kandydatów uczestniczących w danym konkursie.

Należy nadmienić, że kwestia ta nie została uregulowana ani w Konstytucji, ani w przepisach rangi ustawowej, natomiast orzecznictwo nie jest w tej kwestii jednolite. Rozbieżne stanowiska prezentowane są także w doktrynie. Tytułem przykładu, K. Szczucki twierdzi, że przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego kandydatów w ilości większej niż liczba wolnych stanowisk sędziowskich w danym postępowaniu konkursowym jest dopuszczalne⁷. Argumentując swój pogląd odwołuje się do wyroku Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2009 r., w którym wyrażono stanowisko, że w przypadku zgłoszenia się na wolne stanowisko sędziego kilku z najlepszych kandydatów do objęcia tego stanowiska, KRS nie powinna ograniczać liczby zgłaszanych Prezydentowi RP wniosków o mianowanie na wolne stanowiska do liczby wakujących stanowisk, ponieważ o mianowaniu sędziów decyduje Prezydent RP, a KRS nie posiada decyzyjnego wpływu na obsadę wolnych stanowisk. W wyroku tym wskazano ponadto, że Prezydent RP nie akceptuje wszystkich wniosków KRS o powołanie przedstawionych przez nią kandydatur, zatem racjonalne i zgodne z prawem będzie przedstawianie Prezydentowi RP przez KRS większej liczby (niż liczba wolnych stanowisk w danym konkursie) najlepszych kandydatur do objęcia wolnego urzędu sędziego i pozostawienie Prezydentowi RP suwerennej oraz ostatecznej decyzji o nominacji wybranych kandydatów⁸.

Przeciwnie stanowisko prezentuje K. Weitz twierdząc, że z uwagi na konstytucyjną pozycję KRS i jej funkcję w procesie nominacyjnym sędziów, która obejmuje m.in. kompleksową merytoryczną ocenę kandydatów, należy przyjąć, że objęcie wnioskiem więcej niż jednej osoby na jedno stanowisko sędziowskie, skutkujące pozostawieniem Prezydentowi prawa wyboru osoby, którą na to stanowisko powoła – kolidowałoby z rolą KRS oraz intencjami ustawodawcy. Z tego też powodu opowiada się za niedopuszczalnością objęcia wnioskiem więcej niż jednej osoby, co do tego samego stanowiska, gdyż to pozostawiałoby Prezydentowi prawo wyboru⁹.

Warto podkreślić, że w ustawie o KRS nie ma kryterium, na podstawie którego Rada mogłaby nie przedstawić Prezydentowi RP do powołania osoby, która uzyskała w głosowaniu bezwzględną większość głosów. W praktyce zdarzają się natomiast sytuacje, że w danym

⁷ K. Szczucki, *Ustawa o Sądzie Najwyższym. Komentarz*, Warszawa 2018, s. 215-216.

⁸ Wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2009 r., III KRS 9/08.

⁹ K. Weitz, Komentarz do art. 179 Konstytucji RP [w:] *Konstytucja RP. T. II. Komentarz. Art. 87-243*, Warszawa, 2016, s. 1044.

postępowaniu konkursowym większa liczba kandydatów w jednakowym stopniu spełnia kryteria ustawowe i każdy z nich oceniany jest jako dający rękojmię należytego pełnienia urzędu sędziego w tej samej mierze.

W przypadku, gdy podczas głosowania bezwzględną większość głosów uzyskała większa liczba kandydatów, niż wolnych miejsc w danej procedurze konkursowej, Rada odwołuje się do § 12 ust. 2 zd. 2 Regulaminu KRS¹⁰, zgodnie z którym za wybranych do przedstawienia z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego uznaje się tych kandydatów, którzy uzyskali kolejno najwięcej głosów spośród osób, które otrzymały bezwzględną większość głosów. W sytuacji, gdy kandydaci uzyskali taką samą bezwzględną liczbę głosów, w oparciu o § 12 ust. 3 pkt 2 Regulaminu KRS przeprowadzane jest w stosunku do nich ponowne głosowanie i za wybranych uznaje się tych, którzy kolejno uzyskali w ponownym głosowaniu najwięcej głosów.

Jest to jednak rozwiązanie budzące spore wątpliwości, bowiem zgodnie z brzemieniem art. 187 ust. 4 Konstytucji RP zakres działania, tryb pracy oraz sposób wyboru członków KRS reguluje ustawa. Tymczasem KRS w takich sytuacjach stosuje Regulamin, a więc akt normatywny nie mający rangi ustawowej.

Sama treść § 12 ust. 2 i § 12 ust. 3 Regulaminu KRS nie jest kontrowersyjna dla interpretatora, dopóki nie zestawimy jej z przepisami ustawy zasadniczej. Przywołane regulacje Regulaminu KRS zawierają bowiem podstawę prawną pozwalającą dostosować liczbę przedstawianych do powołania na urząd sędziego kandydatów do liczby miejsc w danej procedurze konkursowej. Choć przytoczonym przepisom Regulaminu KRS nie można odmówić walorów pragmatycznych, to należy mieć na względzie okoliczność, że kształtują sytuację prawną obywateli (kandydatów do pełnienia urzędu sędziego) niezgodnie z konstytucyjnym standardem. Stanowią bowiem podstawę do nieprzedstawienia wniosku o powołanie osób, które spełniają kryteria ustawowe i zarazem uzyskały w głosowaniu bezwzględną liczbę głosów. Mając na uwadze brzmienie art. 187 ust. 4 Konstytucji RP należy wyrazić pogląd, że normy przewidziane w § 12 ust. 2 i § 12 ust. 3 Regulaminu KRS powinny być objęte regulacją ustawową.

Zgodnie z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP źródłami powszechnie obowiązującego prawa w Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia, a także akty prawa miejscowego na obszarze działania organów, które je ustanowiły (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP). Bezsprzecznie zatem tylko przepisy rangi ustawowej

¹⁰ Uchwała Nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192).

mogą regulować statut jednostki w państwie (być źródłem jej praw i obowiązków), skoro ich adresatami są wszystkie osoby podlegające jurysdykcji polskich sądów.

Natomiast redakcja art. 22 ust. 1 u.KRS stanowiącego przepis upoważniający Radę do uchwalenia regulaminu normującego „szczegółowy tryb [jej] działania” świadczy o tym, że ów regulamin jest aktem prawa wewnętrznego, który powinien regulować techniczne aspekty działalności KRS, do których bezsprzecznie nie należy sposób ustalania liczby głosów potrzebnych do podjęcia uchwały w sprawie indywidualnej. Pojęcie „szczegółowy”, o którym mowa w art. 22 ust. 1 u. KRS, interpretować należy z uwzględnieniem synonimów tego zwrotu funkcjonujących w języku potocznym, którymi są słowa: skrupulatny, misterny, drobiazgowy, pedantyczny. Należy mieć bowiem na względzie, że zgodnie z § 8 ust.1 Zasad Techniki Prawodawczej¹¹, w ustawie należy posługiwać się poprawnymi wyrażeniami językowymi (określeniami) w ich podstawowym i powszechnie przyjętym znaczeniu. Trzeba mieć na względzie i tę okoliczność, że przymiotnik „szczegółowy” nie występuje w art. 187 ust. 4 Konstytucji RP, który stanowi, że: „ustrój, zakres działania i tryb pracy Krajowej Rady Sądownictwa oraz sposób wyboru jej członków określa ustawa”. Po wtóre, art. 22 ust. 1 u.KRS wyraźnie stanowi, że w regulaminie Rada określi „szczegółowy tryb swojego działania”, zatem przedmiotem unormowań regulaminu powinny być kwestie odnoszące się do działalności samej Rady, a nie determinujące sytuację prawną uczestników postępowań nominacyjnych czyli osób niepodporządkowanych w żaden sposób strukturalnie (organizacyjnie) samej Radzie. W konsekwencji zatem uprawnione jest zapatrywanie, że Regulamin Krajowej Rady Sądownictwa nie będący aktem prawnym o randze ustawy, może regulować jedynie poboczne, techniczne aspekty działania tego kolegiального organu.

Za słuszością kwalifikowania Regulaminu KRS jako aktu prawa wewnętrznego przemawia także analiza uzasadnienia senackiego projektu ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Wskazano w nim w szczególności, że: „(...) zasadne stało się zamieszczenie w projektowanej ustawie podstawowych regulacji z punktu widzenia funkcjonowania KRS i prowadzenia przez ten organ postępowań, szczególnie w tzw. sprawach indywidualnych. Kwestie o mniejszej doniosłości, np. związane z porządkiem, czy protokołowaniem posiedzeń plenarnych Rady, a także kwestie wiążące się z działaniem zespołów roboczych oraz z referowaniem przez członków tychże zespołów poszczególnych spraw całemu gremium KRS, pozostawia się do uregulowania w regulaminie”¹².

¹¹ Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (tekst jedn. Dz.U. 2016, poz. 283).

¹² Druk sejmowy nr 3364, Sejm VI kadencji, s. 11.

Zatem § 12 ust. 3 Regulaminu KRS jest normą prawa wewnętrznie obowiązującego, która powinna znajdować zastosowanie tylko do jednostek organizacyjnie podległych KRS. Takie znaczące zawężenie jej podmiotowego zakresu zastosowania implikuje wniosek, że nie powinna współkształtować sytuacji prawnej kandydatów do objęcia urzędów sędziowskich czyli podmiotów nie objętych sferą podległości organizacyjnej względem KRS.

Zagadnienie przedstawione w niniejszym artykule było przedmiotem rozważań wielu składów Sądu Najwyższego Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

W większości przypadków uznawano, że KRS jest uprawniona do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego większej liczby kandydatów, niż liczba wakatów do obsadzenia w danym postępowaniu konkursowym. Powyższe stanowisko znalazło odzwierciedlenie w szczególności w judykatach Sądu Najwyższego z: 30 lipca 2019 r., I NO 28/19; 12 czerwca 2019 r., I NO 38/19; 16 lipca 2019 r., I NO 59/19; 1 lipca 2019 r.; I NO 70/19; 24 lipca 2019 r., I NO 86/19; 6 września 2019 r., I NO 99/19; 15 grudnia 2021 r., I NKRS 57/21 oraz 15 grudnia 2021 r., I NKRS 60/21. W przywołanych wyrokach wyrażano zapatrywanie, że normatywne rozwiązanie zaproponowane przez Krajową Radę Sądownictwa zmierzające do zapewnienia tego, by liczba kandydatów przedstawionych Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego była nie większa niż ilość wolnych stanowisk sędziowskich przewidzianych w danym postępowaniu nominacyjnym, jest niekonstytucyjne – zarówno w wymiarze formalnym, jak i materialnym. Wprowadzanie bowiem dodatkowego kryterium wyłonięcia osób przedstawianych Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziowskie leży poza zakresem delegacji ustawowej i zastrzeżone jest dla materii ustawowej, której nie może regulować akt normatywny niższej rangi.

Zgodnie natomiast z przeciwną linią orzecniczą, której emanacją są wyroki Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r.: I NKRS 57/21 i I NKRS 60/21, sposób postępowania w przypadku wyboru w głosowaniu Rady większej liczby kandydatów niż liczba przewidzianych do obsadzenia stanowisk sędziowskich stanowi jedynie kwestię natury porządkowej. Zatem zagadnienie unormowane w § 12 ust. 3 pkt 2 regulaminu KRS mieści się w grupie zagadnień dotyczących li tylko szczegółowych, wewnętrznych zasad obradowania organu kolegialnego, jakim jest KRS. Wyrażono również zapatrywanie, że zarządzanie przez KRS ponownego głosowania, co do kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną liczbę głosów, w sytuacji gdy ich liczba jest większa niż wolnych miejsc do obsadzenia, nie powinno być kwalifikowane jako jedna z podstawowych zasad procedury niezbędnej do realizacji

kompetencji KRS. Zatem jako kwestia przynależąca do materii typowo regulaminowej, nie musi być unormowana w przepisach rangi ustawowej.

Wobec niejednolitej linii orzeczniczej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, Sąd Najwyższy postanowieniem z 16 lutego 2022 r. wydanym w sprawie I NKRS 96/21 – zainicjowanym odwołaniem kandydatki do powołania na urząd sędziego od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa – przedstawił do rozstrzygnięcia składowi powiększonemu tego Sądu zagadnienie prawne: „Czy w wypadku, gdy w głosowaniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego dwóch lub więcej kandydatów otrzymało równą, bezwzględną większość głosów, a uznanie wszystkich kandydatów za wybranych spowodowałoby przekroczenie liczby wolnych stanowisk sędziowskich, przewidzianych w danym postępowaniu nominacyjnym, dopuszczalne jest w stosunku do tych kandydatów przeprowadzenie ponownego głosowania i uznanie za wybranych tylko tych kandydatów, którzy w tym głosowaniu uzyskali kolejno najwięcej głosów?”. Sąd Najwyższy postanowieniem z 17 stycznia 2023 r., I NZP 1/22 odmówił podjęcia uchwały z uwagi na kwestie formalno-prawne. W cytowanym judykacie siedmioosobowy skład Sądu Najwyższego zaznaczył, że za niedopuszczalne uznać należy przekazanie do rozstrzygnięcia składowi siedmiu sędziów Sądu Najwyższego zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 2 i § 12 ust. 3 pkt 2 Regulaminu KRS, gdyż kwestia ta nie była przedmiotem zarzutów odwołującej się od uchwały KRS, w której nie została powołana do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego.

Zgodnie bowiem z art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie odwołań od uchwał KRS stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, 1578 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11) o skardze kasacyjnej. Zatem z mocy art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną (a na podstawie art. 44 ust.3 u.KRS także odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa) w granicach zaskarżenia.

W dalszej części rozważań Sąd Najwyższy zaznaczył, że przy podejmowaniu uchwał konkretnych w trybie art. 82 § 1 u.SN przepisy prawne stanowiące przedmiot zagadnienia prawnego muszą stanowić podstawę prawną rozstrzygnięcia zaskarżonego środkiem odwoławczym rozpoznawanym przez skład Sądu Najwyższego, który zwrócił się z pytaniem prawnym. W konsekwencji zatem zakres przedmiotowy zagadnienia prawnego, o którym traktuje art. 82 § 1 u.SN zawężony został *ipso iure* do przepisów prawnych, których naruszenie zarzucono w rozpoznawanym przez Sąd Najwyższy środku odwoławczym.

Mając powyższe rozważania na względzie stwierdzić należy, że jedynie w uchwale abstrakcyjnej (podejmowanej w trybie art. 83 § 1 u.SN) Sąd Najwyższy mógłby rozważyć udzielenie odpowiedzi na problem prawny, którego nie mogło dotyczyć rozstrzygnięcie w przywołanej wyżej sprawie.

W świetle obowiązujących przepisów należy uznać, że rekomendowanie przez Krajową Radę Sądownictwa większej liczby kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego niż liczba wolnych stanowisk w danej procedurze konkursowej jest dopuszczalne. Nie ma bowiem przepisu rangi ustawowej, który nakazywałby Krajowej Radzie Sądownictwa wskazywanie dokładnie tylu kandydatów do powołania na stanowiska sędziowskie, ile jest miejsc w danym postępowaniu konkursowym.

Warto także zaznaczyć, że przedstawienie przez KRS Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziowskie nie tworzy po stronie Prezydenta obowiązku powołania wskazanej w takim wniosku osoby do służby sędziowskiej. Prezydent RP może odmówić powołania. A zatem mając na uwadze ten argument nieracjonalne wydaje się pozbawianie Prezydenta możliwości wyboru jednego kandydata spośród wielu przedstawionych przez KRS z wnioskiem.

Należy również podkreślić, że powoływanie kandydata do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego stanowi prerogatywę Prezydenta RP. To Prezydent swoją decyzją kreuje osobową strukturę władzy sądowniczej. Wykonując wskazaną w art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP prerogatywę, Prezydent RP podejmuje ostateczną decyzję o powołaniu na urząd sędziego. Ograniczanie przez Krajową Radę Sądownictwa liczby przedstawianych kandydatów w oparciu o normę wynikającą z prawa wewnętrznego może być traktowane jako naruszenie gwarancji konstytucyjnych.

ABSTRAKT

W artykule zaprezentowane zostały rozważania dotyczące istotnej kwestii praktycznej dotyczącej możliwości podjęcia przez Krajową Radę Sądownictwa uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego kandydatów w ilości większej, niż liczba wolnych stanowisk sędziowskich w danym postępowaniu konkursowym.

Słowa kluczowe: Krajowa Rada Sądownictwa, powołanie na urząd sędziego, liczba kandydatów, procedura nominacyjna.

Bibliografia

Ereciński T., Gudowski J., Iwulski J., Komentarz do art. 55 u.p.u.s.p. [w:] *Prawo o ustroju sądów powszechnych*, red. J. Gudowski, Warszawa 2009.

Masternak-Kubiak M., Komentarz do art. 179, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, [red.] M. Haczkowska.

M. Niezgódka-Medek, Komentarz do art. 33 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, pkt 3 [w:] *Krajowa Rada Sądownictwa, Komentarz*, red. M. Niezgódka-Medek, R. Pęk, Lex 2013.

Szczucki K., *Ustawa o Sądzie Najwyższym. Komentarz*, Warszawa 2018.

Weitz K., Komentarz do art. 179 Konstytucji RP [w:] *Konstytucja RP. T. II. Komentarz. Art. 87-243*, Warszawa, 2016.